

ת"פ 40479/11/16 - מדינת ישראל - פמ"מ נגד סירחאן אבו ג'אבר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

07 פברואר 2018

ת"פ 40479-11-16 מדינת ישראל נ' אבו ג'אבר (עצור)

בפיקוח)

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

בענין מדינת ישראל - פמ"מ

המאשימה

על ידי עו"ד שחף קלינמן שמעוני

נגד

סירחאן אבו ג'אבר (עצור בפיקוח) על ידי באי כוחו

עוה"ד רן שטרצר וערן צלניקר

הנאשם

גזר דין

הרקע וכתב האישום

1. נגד הנאשם ושלושה נוספים שזהותם אינה ידועה, הוגש כתב אישום, שעניינו שוד בחבורה. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, שבמסגרתו תוקן כתב אישום, הנאשם חזר בו מכפירתו והודה בעובדות כתב האישום המתוקן. הוסכם על קבלת תסקיר מאת שירות המבחן. בין הצדדים אין הסכמה לעניין העונש.

בהתאם לכך, הנאשם הורשע ביום 7.11.17, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של שוד בחבורה, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [החוק].

2. על פי עובדות האישום המתוקן, ביום 4.11.16 בשעות הלילה, הגיעו שלושת המתלוננים - י.ר, א.ג ו-ש.ש, ברכב מסוג טויוטה לחורשה בסמוך לנחל הירקון. ש.ש נכנס לטבול במי הירקון לכבוד חתונתו הקרבה. בשעה 2:00 לפנות בוקר הגיעו למקום, ברכב מסוג מאזדה, הנאשם ו-3 אנשים אחרים, שזהותם אינה ידועה למאשימה [האחרים], כשהם מבוססים מאלכוהול. אחד מן האחרים פנה לי.ר ו-א.ג ושאל אותם אם יש ברשותם טלפון נייד על מנת לעשות שיחה. השניים השיבו בשלילה. י.ר ו-א.ג אמרו לנאשם ולאחרים ש-ש.ש מתחתן בקרוב, ואף הציעו להם חטיפים. בתגובה צפר הנאשם בטויוטה והבהב עם האורות. הנאשם, האחרים והמתלוננים שוחחו ביניהם.

בשלב מסוים, המתלוננים חששו מהנאשם והאחרים והחליטו לעזוב את המקום במהרה. א.ג אמר ל-ש.ש לצאת מהמים. ש.ש יצא בחופזה כאשר הוא לובש תחתונים בלבד, והמתלוננים נכנסו לטויוטה, כך ש-ש.ש ישב במושב האחורי, י.ר במושב הנהג וא.ג לצידו. י.ר נעל בנעילה כללית את החלונות והדלתות של הטויוטה והתניעה. בשלב הזה, הנאשם

והאחרים חסמו את הטיוטה בגופם, ואחד מהם צעק: "פתח את האוטו, אם לא אני הורג אותך". י.ר. שחשש, פתח מעט את החלון שלצידו, הנאשם הכניס את ידו דרך הפתח, משך את מפתחות הרכב, כיבה את הרכב ופתח את נעילת הדלתות והחלונות. הנאשם צעק לעברו של י.ר., והאחרון, שחשש מהנאשם, עשה כדברו. הנאשם נכנס לטיוטה וישב במושב הנהג.

בהמשך לכך, פתח אחד מהאחרים את דלת המושב שליד הנהג, תפס בחולצתו של א.ג., איים על א.ג. כשהניף אגרופ מול עיניו ואמר: "עוף מהאוטו, אם לא אני הורג אותך". א.ג. שחש מאוים עשה כדברו, והאחר נכנס וישב במקומו. הנאשם והאחר החלו לנסוע בטיוטה, או אז הבחינו ב-ש.ש. במושב האחורי שהוא לבוש תחתונים בלבד. הנאשם איים על ש.ש. באומרו: "צא החוצה או שאני אהרוג אותך". ש.ש. ביקש מהשניים לפתוח את נעילת הדלתות, הנאשם פתח את הנעילה ו-ש.ש. יצא מן הרכב. הנאשם והאחר נסעו מהמקום בטיוטה והאחרים נסעו אחריהם ברכב המאזדה, תוך שהם מותירים את המתלוננים בשטח.

בסמוך לשעה 6:11, היו הנאשם ואדם בשם **חמזה סרסור** [סרסור] בדרכם לקלקיליה, דרך מחסום חוצה שומרון, על מנת למכור את הטיוטה הגנובה, כאשר הנאשם נוהג בטיוטה וסרסור נוסע ברכב המאזדה, בידעו שהוא (סרסור) פסול מלנהוג. בקלקיליה מכרו הנאשם וסרסור את הטיוטה לאדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, תמורת 4,000 ₪. בטיוטה היו רשיונות הרכב, תעודות זהות של י.ר. ו-ש.ש. ורכוש בשווי 6,750 ₪. שווי הטיוטה שנגנבה הוא 25,000 ₪.

תסקיר שירות המבחן

3. כאמור, הצדדים הסכימו כי בעניינו של הנאשם יתקבל תסקיר מאת שירות המבחן. בתסקיר צוין כי הנאשם רווק, בן 24 ומתגורר עם משפחת מוצאו בכפר קאסם. הוא הצעיר מבין אחיו. הנאשם סיים שש שנות לימוד בלבד, ואינו יודע קרוא וכתוב. הוא נפלט ממערכת החינוך על מנת לסייע בכלכלת הבית, עבד בבגרותו במאפייה, כפועל בחברת בניה, וכנהג. הנאשם סיפר כי היה מאורס, אולם הקשר לא הבשיל לכדי נישואים, דבר שהוביל אותו לשתות אלכוהול על מנת להתמודד עם המצוקה הרגשית שחוזה מכך. אמו של הנאשם נפטרה לפני כשש שנים, עת היה בן 18, ומותה גרם לו לשבר, בדידות ותחושת ניכור. אביו בן 63 פנסיונר, עבד בדואר ישראל.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי לחובתו תיק פלילי, שהסתיים ללא הרשעה, בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והחזקת סמים לצריכה עצמית, שבגינו הוא נדון בבית משפט השלום לנוער, בין היתר, להתחייבות עצמית וצו מבחן. קצינת המבחן ציינה כי הצו הופקע ועל הנאשם הוטל קנס כספי. לטענת הנאשם הוא לא השתמש בסמים. ביחס לעבירה הנוכחית, הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו. הוא ידע על אודות כוונת שותפיו לשדוד את הרכב מהמתלוננים, אולם לדבריו התנגד לכך ועזב את המקום. למחרת בבוקר אסף את שותפו לעבירה סרסור, ושלל מעורבות כלשהי בהתנהגות אלימה כנגד המתלוננים או שימוש בכוח. קצינת המבחן התרשמה שהנאשם מצמצם מהיקף ועומק מערכת יחסיו עם שותפו לעבירה, ותיאר היכרות שטחית בלבד, ומפגש מקרי סמוך לביצוע העבירה.

קצינת המבחן התרשמה כי לנאשם מערכת קשרים שולית, הוא עושה שימוש לרעה באלכוהול, יש לו גישה כוחנית

ועמדות המעניקות לגיטימציה לשימוש באלימות במקרים מסוימים, ומשכך קיים סיכון בינוני להישנות התנהגות אלימה בעתיד, ובמידה ויבצע עבירת אלימות נוספת - חומרתה צפויה להיות בינונית גם כן. במסגרת הליך המעצר בפיקוח אלקטרוני הנאשם היה תחת צו פיקוח מעצר. הוא השתתף בקבוצה לעצורי בית והגיע למפגשים, אך מיעט להשתתף והתקשה לבחון תכנים או לשתף בדפוסיו. לדברי הנאשם, התנהגותו בעת ביצוע העבירה היא חריגה לו ואינה מאפיינת את דפוסיו. הנאשם ביצע בדיקה לאיתור שרידי סם אשר נמצאה נקיה. כגורמי סיכוי לשיקום, עמדה קצינת המבחן על תפקוד תעסוקתי תקין טרם ביצוע העבירה הנוכחית ותמיכת של בני משפחתו של הנאשם המסייעים לו ומגנים עליו.

נוכח כל המתואר לעיל, קשייו של הנאשם להפיק תועלת מההליכים הטיפולים והעדר מודעות או יכולת לבחון לעומק את התנהגותו והתנהגותו טרם ביצוע העבירה הנוכחית, סברה קצינת המבחן כי לא ניתן לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו.

טענות לעונש

ראיות לעונש

4. ב"כ המאשימה הגישה את רישומו הפלילי של הנאשם [שסומן **ע1/1**], ממנו עולה כי לנאשם, כאמור, תיק פלילי משנת 2013 שהסתיים ללא הרשעה, בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והחזקה או שימוש בסם לצריכה עצמית. במסגרת תיק זה הוא נדון לפסילת רישיון נהיגה ופסילה מותנית, צו מבחן לתקופה של 6 חודשים, התחייבות להימנע מביצוע עבירה בעתיד בסך 4,000 ₪ ותרומה בסך 600 ₪ לעמותת "אל גינן" בכפר קאסם.

בנוסף לכך, הובאו לעדות שלושת המתלוננים:

א. **עדוּתו של י.ר.** - לדבריו, במהלך הארוע הוא נכנס להלם, לא הבין מה קורה או מה עתיד להתרחש. מאז הוא חווה חרדות. הוא הסביר כי הוא גר בדירה בקומת קרקע בעיר בחיפה. במסגרת הארוע נגנבו לו תעודת הזהות וצורר מפתחות ולכן הוא מתעורר כל לילה בבהלה, כל דבר קטן מעיר אותו. הוא נאלץ להסיר את שם המשפחה שלו מתיבת הדואר ומדלת הכניסה לביתו, מאחר שחשש שיבואו לתפוס אותו או להתנקם בו. בהמשך עבר דירה אך עדיין חש חרדות ופחדים, וכעבור שנה עבר לגור בעיר אחרת. לדבריו, הפחדים עדין נותרו בעינם, והוא מטופל. מאז הארוע הוא לא עובד באופן סדיר. הוא חש פחד בכל נסיעה וצורך לנעול את דלתות הרכב. הוא נאלץ למכור את רכבו ולקח הלוואה על מנת לממן רכב אחר. כל אלו - מעברי הדירה, ירידה ברמת התעסוקה, מכירת הרכב - יצרו לו הוצאות רבות וטרחה כבדה.

ב. **עדוּתו של א.ג.** - לדבריו במהלך הארוע חש מושפל. הבטחון העצמי שלו נפגע וכל יום מלווה אותו תחושת פחד. הוא גיסו של ש.ש (החתן). מאז הארוע הוא כמעט ולא יצא למקומות ציבוריים, דבר שאהב לעשות לפני כן. למשל - ביום חמישי האחרון הלך לים עם חברים, ולא היה רגוע, כל הזמן הוא מצא עצמו מסתכל לצדדים, בודק מי מסתכל עליהם, נלחץ מהסיטואציה והוא פחד מכל צללית שראה. בנוסף, בונים סמוך לביתו בניין מגורים, ולפיכך מסתובבים באזור פועלים רבים. כתוצאה מהטרומה שלו, ילדיו פוחדים ומבקשים ממנו ללוות אותם כל פעם שהם מתקרבים הביתה. לדעתו, הפחד שלו הגיע וחלחל לילדים. עוד הוסיף כי ברכב שנגנב היו מסמכים אישיים הכוללים פרטיים אישיים כגון כתובת ומספר טלפון, מה שגרם לו

לא לענות לשיחות ממספר שאינו מזוהה ולחוש פחד, לחץ וחוסר בטחון בחיי היום יום. הוא לא מצליח להשתחרר מהארוע. לדבריו, זה פגע לו בשמחת החיים. בחקירה נגדית, השיב א.ג כי הוא אינו עובד אלא לומד בכולל כל יום משעות הבוקר עד הערב. הוא נחשב תלמיד ממוצע. יש לו 8 ילדים, כשהבן הקטן נולד מיד אחרי הארוע, והוא בן שנה ושלושה חודשים.

ג. **עדותו של ש.ש** - הארוע התרחש יומיים לפני חתונתו, מה שגרם לו לא להשתתף בשבת החתן שלו, מאחר שהיה בסערת רגשות ובכה כל הזמן. גם ביום החתונה היה עם רגשות קשים: מצד אחד, התרגש מאוד מן החתונה, אך מנגד, היה בסערת רגשות בשל המקרה. ברכב שנגנב הייתה גם המצלמה שלו יחד עם כל הזכרונות מן הארועים מהחודשים שלפני החתונה. מדובר בדברים שלא ניתן לשחזר מתקופה מאוד מיוחדת בחייו. עוד ציין, כי מאז הארוע הוא הולך ברגל מביתו לכותל כדי להתפלל (התגורר בירושלים) בפחד וחשש. לאחר החתונה התקשה לחזור לעצמו ולשגרה, התקשה להיות שם בשביל אשתו - להבין אותה ולהכיל אותה - מה שיצר קשיים בזוגיות, וגרם לה לעזוב את הבית לבית הוריה מספר פעמים. משכך, הם עברו לבני ברק, ו"שברו" חוזה שכירות. לאחר חצי שנה מהארוע הוא הבין שהוא לא יכול להמשיך לחיות כך והחל ללכת לטיפול. מאז הוא מטופל אצל פסיכולוג ואף הולך לקבוצות תמיכה. גם היום הוא נמנע מלנסוע ברכבים.

5. טיעוני המאשימה: תחילה עמדה התובעת על הערכים החברתיים המוגנים בעבירת השוד, שהם בטחון הציבור בכלל, ובטחון המתלוננים בפרט. בעניין זה הפנתה המאשימה לע"פ 772/13 **איברהים יחיא נ' מדינת ישראל** [29.6.14] וע"פ 7672/06 **מדינת ישראל נ' אבו עמרה** [6.3.07], מקרים שבהם המתלוננים הוצאו מן הרכב על מנת לשדוד אותו, ולעמדתו של בית המשפט בבחינת הערכים שנפגעו.

בבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה התייחסה התובעת לחלקו של הנאשם בביצוע המעשים, כאשר אין חולק לשיטתה כי הוא היה מבצע דומיננטי ומרכזי. הוא זה שהכניס את ידו לחלון הרכב ומשך את מפתחות הרכב, ובהתנהגותו לא אפשר למתלוננים לברוח ממקום הארוע. הוא זה שאיים על ש.ש וזה שנהג ברכב עד קלקיליה ומכר אותו שם. הנאשם ביצע את העבירה בשל בצע כסף. ביחס לנזקים, עמדה התובעת על כך שבביצוע עבירת שוד יש סיכוי להתפתחות אלימות מעבר למתוכנן. במקרה דנן, המתלוננים נענו לאיומים ולדרישות הנאשם והאחרים, ובמזל הארוע לא הסלים לכדי פגיעה פיסית. לגבי הנזק הקונקרטי מביצוע המעשים הפנתה ב"כ המאשימה לנזקים הנפשיים שנגרמו למתלוננים, ולקביעת בית המשפט העליון בעניין זה בע"פ 4812/12 **סעדייב נ' מדינת ישראל** [11.4.13], פסקה 4, שם קבע השופט הנדל ש"לעיתים הצלקת הנפשית עמוקה יותר מזו הפיזית". לזאת יש להוסיף את הנזקים הממוניים שעולים הן מכתב האישום, הן מעדותם של המתלוננים בבית המשפט. ב"כ המאשימה התייחסה לכך שלא ברור מה הביא את הנאשם לבצע את העבירה, אך אין חולק כי ביצע אותה כשהוא והאחרים מבוססים מאלכוהול, דבר שלטענתה צריך להישקל כנסיבה לחומרה. נסיבה נוספת היא האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם במתלוננים, שבאה לידי ביטוי בכך שהמעשים בוצעו לכאורה על רקע היותם של המתלוננים טרף קל, שוחים ללא בגדים בירקון ולאחר שהם ניהלו עמם שיחה ואף הציעו להם חטיפים.

לגבי מדיניות הענישה הנהוגה הפנתה המאשימה לפסיקה שקובעת כי עבירת השוד היא עבירה המצדיקה ענישה מרתיעה ומכבידה. בהקשר זה הפנתה לע"פ 8636/12 **תרתיר נ' מדינת ישראל** [11.7.13], בפסקה 20: "כידוע,

עבירת השוד מצדיקה השתת ענישה מרתיעה ומכבידה בשל האיום שמבצעה מציבים לביטחונם האישי של אזרחי המדינה ובשל הפחד והמורא שהם משליטים באופן שמשבש את חיי היומיום ומותיר צלקות פיסיות ונפשיות בקרב נפגעי העבירה, לא כל שכן לאור נסיבות ביצוע השוד במקרה דנן, בו השוד בוצע על ידי מי שהועסקו על ידי נפגע העבירה וזכו לאמונו של האחרון. כבר נפסק כי עבירות שוד ואלימות, ובמיוחד כאלה המבוצעות בצוותא לאחר תכנון מראש, מצריכות תגובה עונשית חמורה ואפקטיבית כמסר של הגנה על ביטחון הציבור וכמסר חינוכי שייקלט בתודעת הציבור". המאשימה הוסיפה כי בעבירת השוד קיים מנעד רחב בענישה, נוכח הפנים השונות בעבירה. עם זאת, בית המשפט חוזר וקובע כי מדובר בעבירה המצדיקה תגובה עונשית חמורה ואפקטיבית כמסר לעבריינים ועל מנת להגן על בטחון הציבור. ב"כ המאשימה הגישה מספר פסקי דין שאליהם אתייחס בהמשך.

בהקשר הזה הפנתה התובעת לעניינו של סרסור, שנגדו הוגש כתב אישום נפרד ועניינו הסתיים זה מכבר (במסגרת ת"פ (מחוזי מרכז) 40434-11-16). בתחילה, סרסור היה חלק מכתב האישום המקורי ויוחס לו חלק במעשים שבוצעו בשוד עצמו, אך בשל קשיים ראייניים משמעותיים הוא הוסר מכתב האישום ויוחסה לו עבירה של סיוע לאחר מעשה ונהיגה בפסילה, לגבי השלב השני, שבו נהג ברכב שנגנב בשוד ומכר אותו בקלקיליה תמורת 4,000 ₪. לפיכך, טענה התובעת, כי לא ניתן להשוות בין עניינו של סרסור לנאשם. בהתאם להסכמות הצדדים, בית המשפט גזר על סרסור 21 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים, והפעלת מאסר מותנה.

נוכח כל המתואר לעיל, טענה ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 30 לבין 50 חודשי מאסר בפועל.

אשר לעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש, יש לזקוף לזכותו של הנאשם את הודאתו במיוחס לו ובכך את החסכון בזמן ציבורי. לחומרה יש לזקוף את עברו הפלילי, תיק שהסתיים ללא הרשעה, ואת העובדה כי צו המבחן הופקע ונגזר על הנאשם קנס. עוד הפנתה התובעת לתסקיר שירות המבחן שממנו עולה כי נשקף מהנאשם סיכון בינוני להישנות עבירת אלימות ושאם תתרחש עבירה, חומרתה צפויה להיות בינונית גם כן. עוד עולה מהתסקיר שהנאשם מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו, נעדר אמפתיה לקורבן ושיש לו מערכת ערכים המעניקה לגיטימציה להתנהגות אלימה במקרים מסוימים. התובעת הדגישה כי שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית. לפיכך היא סבורה כי יש לתת משקל משמעותי להרתעה האישית של הנאשם וכן להרתעת הרבים.

ביחס לרכיב הכספיים, עתרה התובעת להטיל על הנאשם קנס ופיצויים משמעותיים למתלוננים, שעומדים על עשרות אלפי שקלים, בשל הנזק הממוני ונפשי שנגרם להם.

לאור כל המתואר לעיל, ביקשה התובעת להטיל על הנאשם עונש המצוי במחציתו העליונה של המתחם שצוין, לצד קנס ופיצוי משמעותי.

בנוסף עתרה המאשימה **לחלט את רכבו של הנאשם מכוחסעף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 [פקודת מעצר וחיפוש]**, מאחר שהרכב שימש כאמצעי לביצוע העבירה.

6. טיעוני ההגנה: תחילה עמד ב"כ הנאשם על כך שבעבירת השוד קיים מנעד רחב של עונשים, תוך התייחסות לנסיבות הספציפיות של כל מקרה. בעניין זה הפנה הסנגור לע"פ 4841/13 **עומר ספי נ' מדינת ישראל** [6.2.14], שבו נקבע כי "אין זהה דינה של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיסית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זהה דינה של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראית-ספונטנית; אין זהה דינה של עבירה שנעברה בחבורה לדינה של עבירת אדם יחיד; אין זהה דינה של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זהה דינה של עבירה חד פעמית למסכת שיטתית של עבירות" (פסקה י"א). לטענת הסנגור במקרה דנן עבירת השוד נמצאת ברף הנמוך על פי כל הפרמטרים שנקבעו בפסיקה. מדובר בשוד שבוצע ללא תכנון מוקדם ושהאלימות שהופעלה כנגד המתלוננים הייתה מילולית בלבד. הנאשם לא היה הדומיננטי בארוע, שכן את מירב הצעקות והאיומים השמיעו האחרים ולא הוא. חלקו של הנאשם הסתכם בהכנסת ידו לחלון הרכב ומשיכת מפתחות הרכב. עוד ציין הסנגור, מבלי לפגוע במתלוננים, כי הם אינם נמנים עם אוכלוסייה מיוחדת שיש להגן עליה כגון - קשישים, נשים, עובדי לילה, מתדלקים ונהגי מוניות - שקל לתקוף אותם והם מהווים טרף קל.

ביחס למדיניות הענישה הנוהגת הפנה הסנגור למספר פסקי דין, שאליהם אתיחס בהמשך.

נוכח כל אלה, עתר הסנגור לקבוע מתחם עונש שבין 6 לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

אשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם, מדובר בבחור צעיר, האח הקטן במשפחה. הנאשם איבד את אמו, שאליה היה מאוד קשור, בגיל 18, וחווה טראומה לאחר שאירוסיו בוטלו. הוא בא, לדברי ההגנה, עם היסטוריה ורקע, אך הוא אינו אדם רע. הסנגור הדגיש כי חלפו הרבה שנים מאז הסתבכותו היחידה כקטין ועד לביצוע העבירה הנוכחית. מן הפרקטיקה ונסיון החיים ניתן ללמוד כי מי שבמאפייניו האישיותיים קווים עבריינים ונורמות בעייתיות - הדברים עולים וצפים, מה שלא מאפיין את הנאשם. לנאשם יציבות תעסוקתית והוא איש משפחה, ובניגוד למתואר בתסקיר - ליבו עם המתלוננים. עוד טען הסנגור, כי תיקון 113 לחוק העונשין עשה רע למדיניות הענישה שכן לשיטתו, נטענות טענות מופרזות, שאינן נאחזות בפסיקה רק בגלל שהתיקון מאפשר זאת. עוד הוסיף כי הוא אינו חושב שתקופה נוספת בכלא תשרת את הנאשם או החברה. בעניין זה הפנה לדין וחשבון הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, ברשות כבוד השופט (בדימוס) דליה דורנר (נובמבר 2015), אשר קראה לבחון את עניינם של עבריינים צעירים, ללא עבר משמעותי, שריצו תקופות מאסר לא ארוכות, ולשאול את מי ישרת הדבר, אם יוטל עליהם מאסר מאחורי סורג ובריא. הסנגור ביקש לבדוק עד כמה הנאשם כבר נענש מאז קרות הארוע ועד היום - מעצר מאחורי סורג ובריא למשך כשלושה חודשים ושנה במעצר בפיקוח אלקטרוני - מה שפגע באופן משמעותי בזכות שלו לחופשיות. עוד הוסיף, כי רק לאחרונה אפשרו לו לצאת 3 פעמים בשבוע להתאוררות.

לבסוף עתר הסנגור לנכות את ימי המעצר שבהם היה הנאשם נתון בפיקוח אלקטרוני, והפנה לפסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 7768/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** [20.4.16] [ע"פ 7768/15], שבו אמנם נקבע כי אין לנכות את ימי המעצר בפיקוח אלקטרוני, אך יש להתחשב בהם בעת קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם. לדעת הסנגור, קיימת פסיקה חדשה ועדכנית יותר, שבה נקבע כי ניתן לנכות את התקופה האמורה - ע"פ 6326/17 **מחאמיד נ' מדינת ישראל** [3.12.17] [עניין מחאמיד] וע"פ (מחוזי נצרת) 21821-11-17 **אלמקיאס נ' מדינת ישראל** [26.12.17], שבו בית המשפט ניכה מחצית מהתקופה שבה היה נתון הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני

וערכאת הערעור הותירה את הניכוי על כנו. לפיכך, טען הסנגור כי מאחר שהנאשם בענייננו חווה את המעצר בצורה קשה מאוד, יש להתחשב במצבו ובפגיעה של המעצר בו ולנכות כמחצית מימי המעצר בפיקוח אלקטרוני. בעניין זה הפנתה ב"כ המאשימה לע"פ 9031/16 **סוכר נ' מדינת ישראל** [2.3.17], בפסקה 11 - שבו בית המשפט העליון חזר והדגיש שימי מעצר בפיקוח אלקטרוני אינם מנוכים באופן אריתמטי מגזר הדין, אלא משמשים כשיקול לעניין העונש. הסנגור חישב כך שהנאשם היה 3 חודשים במעצר מאחורי סורג ובריח, עוד 6 חודשים ניתן לנכות ממעצרו בפיקוח אלקטרוני ועוד 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות מובילים לתקופה של 15 חודשי מאסר שחלקם הנאשם כבר ריצה וחלקם ירצו בעבודות שירות. מכל מקום, לדעת ההגנה מיקומו של הנאשם צריך להימצא **בתחתית המתחם** שייקבע.

ביחס לבקשת המאשימה לחלט את רכבו של הנאשם, ההגנה טענה שהמדינה לא הראתה זיקה מהותית בין ביצוע העבירה גופה לבין רכבו של הנאשם (בעניין זה הפנתה לע"פ 1000/15 **אלחווה נ' מדינת ישראל** [3.7.15] **[עניין אלחווה]**). בענייננו, הרכב לא שימש לביצוע עבירת השוד ולא תרם דבר לביצועה. לפיכך נטען שקשה להלום מצב שבו ניתן להורות על חילוט הרכב רק משום שהוא הביא את הנאשם והאחרים למקום הארוע. לחלופין, ובמידה ובית המשפט כן יורה על חילוט הרכב, עתר הסנגור להתחשב ברכיב זה כחלק מהרכיב הכלכלי בענישה.

דבר הנאשם

7. בדבריו האחרונים ביקש הנאשם את רחמיו של בית המשפט. לדבריו הוא אינו אדם שמבצע כאלה עבירות. הוא הבין שעשה טעות ועליה הוא ישלם כל החיים. הוא הפסיד הרבה דברים בחיים - היה מאורס והפסיד מקום עבודה.

דין והכרעה

8. במקרה דנן מדובר בארוע אחד (ועבירה אחת). על כן ייקבע מתחם אחד.

קביעת מתחם עונש הולם

9. הערכים החברתיים המוגנים בקביעת האיסור בביצוע עבירת השוד הם שמירה על שלמות גופו של אדם, שמירה על בטחונו האישי של הפרט ובטחון הציבור בכללותו, וכן שמירה על קניינו של אדם.

10. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית. מצד אחד, המתלוננים לא נפגעו בגופם, והאלימות שהופעלה כלפיהם (כדי להוציאם מהמכונית) הייתה מינורית. מצד שני, הפגיעה בהם בהיבט של ההשפלה, האיום והטלת הפחד עליהם, כמו גם הפגיעה הרכושית - גבוהות.

11. נסיבות הקשורות בביצוע העבירות: לא נראה שקדם תכנון לביצוע העבירה. הנאשם וחבר מרעיו הגיעו למקום כשהם מבוססים מאלכוהול, וכנראה שנפלה בחלקם הזדמנות, בדמות האברכים החוגגים, שהיוו טרף קל ונוח. הנאשם לא היה לבדו בארוע, אך חלקו היחסי של הנאשם היה משמעותי ביותר. הוא זה שהכניס ידו מבעד לחלון המכונית והוציא את מפתחות הרכב ממתג ההתנעה, הוא פתח את נעילת הרכב, הוא צעק על י.ר שיצא מהרכב, וי.ר עשה כן

מרב חשש. הנאשם התיישב במקום י.ר בכסא הנהג. בהמשך החל לנסוע עם הרכב, איים על ש.ש, שאותו קלטו לפתע יושב במושב האחורי, שיצא מהרכב, פתח לו את הדלת והוציאו מהרכב. הנאשם הוא שהסיע את הרכב מהמקום (תוך הותרת המתלוננים בשטח), והוא שנהג ברכב למחרת, כאשר נסע לקלקיליה עם סרסור, שם מכרו את הרכב. הנזק הקונקרטי מביצוע העבירה היה רב, גם מבחינה רכושית (ערך הרכב [25,000 ₪], שגם היו בתוכו רשיונות, ת"ז של שניים מהמתלוננים ורכוש בסך 6.750 ₪), וגם מבחינת הטראומה למתלוננים, כפי שהעידו בבית המשפט. בעיקר אמורים הדברים בנזק שנגרם ל-ש.ש בסמוך ליום חתונתו, זמן שהיה אמור להיות זמן חג ושמחה, והפך לזמן של מצוקה, לחץ, דאגה ועגמת נפש. הנזק הפוטנציאלי היה גדול אף יותר, שכן אילו התנגד מי מהמתלוננים, הארוע יכול היה להסלים ולהוביל לפגיעות פיזיות במתלוננים. הסיבות שהובילו את הנאשם לבצע את העבירה היו, ככל הידוע, בצע כסף, השפעת האלכוהול שהנאשם וחבריו צרכו, והשפעת המעורבים אלה על אלה. חשוב לציין, שהמתלוננים, שכיבדו את הנאשם וחבריו בחטיפים שהביאו עימם לרגל החגיגה, שיתפו את תוקפיהם בנסיבות שבגינן הגיעו לטבול בנחל, כך שיש מידה של אכזריות במעשים, שנעשו כלפי קורבנות תמימים, שהם טרף קל, בנסיבות של חגיגת ארוע אישי חשוב.

12. מדיניות הענישה הנוהגת: כל אחד מהצדדים הפנה לפסקי דין התומכים בעמדתו העונשית. אתיחס לפסקי הדין הרלוונטיים לענייננו, בהתחשב במאפיינים העיקריים הדומים לנסיבות המקרה דנן, ובמידת הצורך - באיבחון. כידוע, בביצוע עבירת השוד קיימת קשת רחבה של מעשי שוד השונים זה מזה בנסיבות ביצועם ובדרגת חומרתם. בהתאם לכך, מידת הענישה הנוהגת תלויה בנסיבותיו הקונקרטיות של כל ארוע, כאשר המגמה הכללית בפסיקה היא של החמרת הענישה (ראה למשל ע"פ 5881/14 **ביארי נ' מדינת ישראל** [26.7.15]).

ב"כ המאשימה הפנתה, בין היתר, לפסקי הדין הבאים:

א. ע"פ 5411/13 **אפרת נ' מדינת ישראל** [10.12.14]: המערער הורשע על יסוד הודאתו בשני ארועים שונים. בארוע הראשון הוא הורשע בעבירות של דרישת נכס באיומים, גניבה ונהיגה ללא רשיון וביטוח, בכך שארב לשליח פיצה שהזמין ואיים עליו באמצעות חפץ הנחזה להיות אקדח, שיביא לו את הטלפון הנייד שלו וכסף. השליח הצליח לברוח מהמקום והמערער לקח את הקטנוע והכסף. בארוע השני, שהתרחש כשבועיים בלבד לאחר הארוע הראשון, המערער שוב ארב לשליח פיצה, אך הפעם הוא תפס את צרור המפתחות שהחזיק השליח, כיוון לעברו סכין והורה לו להביא לו את הכסף, הטלפון הנייד ואת הקטנוע. בגין מעשים אלו הורשע המערער בשוד בנסיבות מחמירות ועבירות תעבורה. בית המשפט העליון דחה את ערעורו, תוך שקבע בעניינו של הארוע השני (הרלוונטי לענייננו) שבגינן נקבע מתחם שנע בין 3 ל-6 שנות מאסר, כי מדובר בטווח נוקשה יתר על המידה, אך אין מקום להתערב בעונש הסופי (שעמד על 5 שנות מאסר בגין שני הארועים) בשל יתר השיקולים שנסקלו בעניינו (שני הארועים).

ב. ע"פ 1414/05 **אליהו לוי נ' מדינת ישראל** [22.12.05]: המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע שוד רכב, עת נכנס לרכב שעצר בצד המדרכה בעיר חולון, ובעודו נוסע דחף אל מחוץ לרכב את הנוסעת שישבה לצידו, שהיתה בהריון בחודש תשיעי. בהמשך לכך נהג המערער במהירות עד שהתנגש בקיר בטון. הוא נמלט ממקום הארוע אך אותר לאחר זמן מה. המערער אף הורשע בהפרעה לשוטרי במילוי תפקידו ובנהיגה בפזיזות ורשלנות. בגין מעשים אלו הוטלו על המערער 4 שנות מאסר בפועל. הוא צירף 5 תיקים נוספים שבגינם נגזרו עליו 12 חודשי מאסר. בית המשפט קבע כי הוא ישא את העונשים במצטבר. בית משפט העליון קיבל את ערעורו בחלקו והורה על חפיפה חלקית של העונש שהוטל על המערער בגין

התיקים הנוספים, במטרה לעודד אותו להתמיד בתהליך הגמילה מסמים שהוא עובר, כך שעונשו הועמד על ארבע וחצי שנות מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

ג. ת"פ (מחוזי מרכז) 10984-08-15 **מדינת ישראל נ' איסאקוב** [8.1.18]: הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירת שוד מזוין בחבורה, קשירת קשר לביצוע פשע ונהיגה פזיזה ורשלנית. הנאשם קשר קשר עם קטין לשודד רכב. השניים הגיעו למתלון, שהחנה את רכבו בחניית ביתו, הקטין משך את המתלון מחוץ לרכב והנאשם איים עליו עם אקדח ואמר לו "לעוף" מהמקום. בהמשך השניים נסעו ברכב במהירות וכמעט פגעו בעוברי אורח. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל, והטיל על הנאשם 48 חודשי מאסר בפועל נוכח עברו הפלילי המשמעותי ואי לקיחת האחריות על המעשים. יובהר כי מדובר בפסק דין שאינו חלוט, ולחובת הנאשם עבר פלילי משמעותי, בשונה מעניינו.

ד. ת"פ (מחוזי באר שבע) 8243-09 **מדינת ישראל נ' ואאל עואוודה** [27.6.11]: הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בשתי עבירות שוד בנסיבות מחמירות, עבירה של ניסיון שוד וארבע עבירות של שהייה בישראל שלא כSHI. בארוע הראשון אסף המתלון את הנאשם ונתן לו טרמפ. בהגיעם לצומת להבים ביקש הנאשם מהמתלון לעצור את רכבו בצד הדרך, תוך שהוא נותן לו מכת אגרוף בפנים. המתלון ברח מהרכב והנאשם לקח את רכבו, שבו היו חפצים אישיים, כולל מצלמה דיגיטלית, טלפון נייד, ארנק וכרטיסי אשראי. בארוע השני, שוב עצר הנאשם רכב וביקש מהנהג טרמפ. בהגיעם לכניסה לישוב להבים ביקש הנאשם לרדת ולאחר שהנהג עצר את רכבו הוציא הנאשם מיכל גז מדמיע, הורה לנהג לרוקן את כיסיו, אמר לו להביא לו את מפתחות הרכב ולאחר שהנהג סירב התיז עליו הנאשם גז מדמיע ודחף אותו מחוץ לרכב. הנהג הצליח לחזור לרכב, לקח את מפתחות הרכב וברח מהמקום. הנאשם נטל מהנהג טלפון נייד ואת ארנקו. בית המשפט עמד על חומרת המעשים, שנעשו תוך ניצול ליבם הטוב של המתלונים. עוד עמד על עברו הפלילי המכביד של הנאשם, ניהול ההליך ונסיבותיו האישיות, והעמיד את עונשו בגין כל העבירות על 8 שנות מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם הפנה גם הוא לפסיקה רבה ולאחר עיון בה מצאתי להתייחס לפסקי הדין הרלוונטיים לעניינו, תוך אבחונם:

א. ע"פ 3061/16 **דעיס נ' מדינת ישראל** [6.10.16]: המערער הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירת שוד מזוין, בכך שקשר קשר עם אחרים לשדוד את רכבו של המתלון על רקע חוב כספי בסך 100,000 ₪. המערער והאחרים הגיעו לביתו של המתלון, הקיפו את רכבו בעוד המתלון וילדיו נמצאים ברכב. אחד מן האחרים הורה למתלון לצאת מהרכב ואף ירה באמצעות אקדח באויר. המתלון עשה כן, והמערער והאחרים נכנסו לרכב ונסעו מהמקום. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש נע בין 12 לבין 36 חודשים תוך שהדגיש כי הוא מודע לכך שישנם מקרים אחרים שבהם נקבעו מתחמים גבוהים יותר. בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער, תוך שהותיר את עונשו, שעמד על 12 חודשי מאסר בפועל, על כנו. יודגש כי עונשו נקבע בין היתר לאור עקרון אחידות הענישה, נוכח העונשים שנגזרו על יתר המעורבים. בשונה מעניינו, המערער היה בעת ביצוע המעשים "בגיר צעיר" וחלקו במעשים היה באופן יחסי שולי, והוא לא איים או החזיק בנשק.

ב. ע"פ 7430/13 **טוחסונוב נ' מדינת ישראל** [3.3.14]: המערער הורשע בביצוע שוד בצוותא חדא עם

אחר, תוך הפעלת אלימות פיזית באמצעות חניקת המתלונן והכאתו עד זוב דם, במועדון. האחר לקח מכיסו של המתלונן שעון יד, ארנק ובו 950 דולר, 300 ₪ וכרטיס אשראי, והמערער לקח את הטלפון הנייד של המתלונן. בית המשפט קבע כי לא מדובר בעבירת שוד ברף הגבוה, מאחר שלא קדם למעשים תכנון מוקדם, לא היה שימוש בנשק והנזקים הפיסיים שנגרמו למתלונן לא היו גדולים. לפיכך נקבע מתחם שנע בין 6 לבין 24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט הטיל על המערער 7 חודשים. ערעורם של המערער והמדינה נדחו ועונשו של המערער נותר על כנו.

ג. ע"פ 3879/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** [30.1.13]: המערער הורשע על פי הודאתו בביצוע שוד בנסיבות מחמירות. הוא ביצע את המעשים יחד עם שניים נוספים, כשהם רעולי פנים. השלושה נכנסו לחנות "מנטה" בתחנת הדלק שבקריית עקרון. המערער והאחרים צעקו לעבר המתלונן וביקשו שיתן להם כסף, בהמשך הם חבטו בו והטיחו בפניו ובגופו חפצי רבים. הם שדדו את הכסף שבקופה, שנאמד בסך מאות שקלים, וגנבו למתלונן את הטלפון נייד. בשונה מענייננו, הצדדים בתיק זה הגיעו להסדר, שבמסגרתו המאשימה עתרה להטיל על המערער מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות, וההגנה טענה באופן פתוח. בית המשפט לא קיבל את הסכמות הצדדים והטיל על המערער 12 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון קיבל את הערעור נוכח הסכמות הצדדים, חרף העובדה כי מדובר בעונש קל באופן יחסי, והעמיד את עונשו על 6 חודשי מאסר בפועל שירות בעבודות שירות.

אף אני חיפשתי פסיקה רלוונטית נוספת, מעבר לזו שאליה הפנו הצדדים, שיש בה כדי ללמדני על אודות מדיניות הענישה הנהוגה, תוך השוואה בין המקרים לנסיבות המתקיימות בתיק זה:

א. ע"פ 2454/17 **מדינת ישראל נ' אחמד ניירון** [15.6.17]: המשיב הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשוד בחבורה, שבו הוא ושניים נוספים התנגשו קלות ברכב אחר, תוך שהם מביימים תאונה. נהגת הרכב עצרה, או אז אחד האחרים ניגש אליה והמשיב משך בשערה, הוציא אותה מן הרכב והחל בנסיעה. המתלוננת אחזה במדרגת דלת הרכב ונגררה מספר מטרים, והמשיב בעט בידה ובראשה עד שנפלה ארצה. ברכב היו חפצים אישיים ומסמכים, כגון כרטיסי אשראי, תעודת זהות, טלפון נייד וכסף מזומן. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 30 לבין 50 חודשי מאסר בפועל, והטיל עליו 32 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעמיד את עונשו על 38 חודשי מאסר בפועל, תוך ציון שאין דרכה של ערכאת הערעור למצות את העונש. יודגש כי בדומה לעניינינו, מדובר במשיב צעיר (בן 22), נעדר עבר פלילי, נסיבות חיים קשות ותסקיר שירות המבחן בעניינו היה חיובי.

ב. ת"פ (מחוזי ירושלים) 54660-02-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** [14.10.15]: הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע שוד בנסיבות מחמירות. הנאשם הכיר את המתלונן ברחוב, והשניים הסכימו לבלות את המשך הערב יחדיו. בעת שנכנסו השניים לחנות מכולת במזרח ירושלים, התקשר הנאשם לאחר ואמר לו כי הוא נמצא עם אדם שיש ברשותו רכב, והאחר הציע לו לגנוב את הרכב ולמכור אותו בשטחים. לקשר הצטרף אדם נוסף, שהיה קטין בעת הארוע. בהמשך לכך, ובעוד הנאשם והמתלונן מתגפפים בחורשה סמוכה לחנות המכולת, קפץ על המתלונן הקטין בעודו אווז אגרופן, ריסס על המתלונן גז מדמיע והפילו ארצה. הנאשם והקטין רוקנו את כיסיו של המתלונן שבהם היו מפתחות הרכב, טלפון נייד וכרטיס אשראי. השניים רצו לעבר רכבו של המתלונן גנבו אותו והסיעו אותו לכפר עקב כדי למכרו. יצוין כי הנאשם לא היה זה שנהג

ברכב של המתלונן, אלא ברכב אחר. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 לבין 48 חודשים, והטיל על הנאשם, שהיה בן 20, נעדר עבר פלילי, ובעל נסיבות חיים קשות - 15 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

ג. ש"ש (בית-דין הצבאי ביהודה) 1635/12 **התביעה הצבאית נ' עצפור** [19.8.13]: הנאשם הורשע בשלושה אירועים, כאשר הראשון והשני רלוונטיים לענייננו. בארוע הראשון המתלוננת עצרה לנאשם טרמפ מתוך מחשבה שמדובר באדם יהודי. בשלב כלשהו ובעודו יושב לצידה הורה לה הנאשם לצאת מרכבה, ולאחר שסירבה התיז עליה גז מדמיע. המתלוננת יצאה מן הרכב, אספה את ביתה התינוקת ונמלטה מן המקום. הנאשם עזב גם הוא את הרכב וברח רגלית. בארוע השלישי, המתלונן נסע ברכבו בנסיעה איטית בשל עומס תנועה סמוך לכפר בית קדיס. הנאשם, ביחד עם אחר, התקרבו למתלונן וצעקו לו לצאת מן הרכב. משלא נענה להם, פתחו השניים את דלת הנהג, דחפו אותו החוצה, גנבו את הרכב ונסעו ממקום הארוע. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות הארוע הראשון והשלישי נע בין 6 לבין 50 חודשי מאסר בפועל, וגזר עליו בגין כל ארוע 3 וחצי שנות מאסר. יובהר כי לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד ומשמעותי.

13. זה המקום להתייחס גם לעונש שהוטל על **סרסור**, מי שהיה, כאמור, שותפו של הנאשם לכתב האישום, בשלב הראשון. מאחר שבנוגע לאותו סרסור היו קשיים ראייתיים ממשיים, שהובילו את המאשימה לשנות את המעשים שיוחסו לסרסור ולשינוי סעיף האישום לסיוע לאחר מעשה ונהיגה בפסילה, אין להשוות את העונש שהוטל עליו לעונש הראוי בענייננו, ולא ניתן להקיש ממנו דבר.

14. בהתחשב בערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה, מידת הפגיעה באותם ערכים, נסיבות ביצוע העבירה, ובמדיניות הענישה הנהוגה, אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם נע בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל**, והכל - לצד עונשים נלווים כגון מאסר מותנה וקנס.

15. במקרה דנן, לא מצאתי שיש שיקולים - לא לקולה ולא לחומרה - שבגינם יש לחרוג ממתחם העונש ההולם.

קביעת העונש בתוך המתחם

16. תחילה יש לזקוף **לזכותו של הנאשם** את הודאתו, לקיחת האחריות והחסכון בזמן ציבורי. יצוין, כי הנאשם פגש במתלוננים באולם בית המשפט, ובאופן ספונטני ביקש להתנצל בפניהם והביע חרטתו גם באזניהם. דבר זה הוא בעל משמעות בעיני, גם בכל הנוגע להפגה, ולו קלה, של הטראומה שנגרמה למתלוננים ושל חששם מפני הנאשם.

כן יש להתחשב לזכות הנאשם במשך הזמן ששהה במעצר בפיקוח אלקטרוני, ואתיחס לעניין זה יותר בהרחבה בפסקה 19 להלן.

לנאשם **רישום ללא הרשעה בעברו**, בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והחזקת סמים לצריכה עצמית. יצוין כי העבירות בוצעו כשהנאשם היה קטין, והרישום בגין מצוי ממש על סף מחיקה. הנאשם מעולם לא נשא מאסר בפועל. ב-2014 הופקע צו המבחן שהוטל עליו, והומר בקנס.

לחובת הנאשם יש לזקוף את האמור בתסקיר, שלפיו הוא מתקשה לקחת אחריות ממשית על מעשיו והוא מצמצם את מערכת יחסיו עם שותפו לעבירה. הוא מחזיק בעמדות הנותנות לגיטימציה לשימוש בалиמות במצבים מסוימים ומתקשה לחוש אמפתיה כלפי הנפגעים. בעבר אף התקשה להפיק תועלת מהליך טיפולי בשירות המבחן. נוכח כל אלה שירות המבחן מצא שהסיכון הנשקף מפניו לביצוע עבירת אלימות בעתיד הוא סיכון בינוני, ואם תתבצע עבירת אלימות, חומרתה תהיה בינונית, אף היא. לא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו.

אשר **לפגיעת העונש בנאשם ובמשפחתו**, מצד אחד מדובר במאסר ראשון, מצד שני, אין לנאשם בני משפחה שתלויים בו או נסמכים על שלחנו.

נסיבה נוספת שמצאתי לתת לה משקל מסוים לחומרה היא האינטרס הציבורי, המחייב הרתעה וגמול, ונקבע כי יש לתת לאינטרס זה משקל רב יותר מזה הניתן לנסיבותיו האישיות של הנאשם. בע"פ 5881/14 **ביארי נ' מדינת ישראל** [26.7.15], פסקה 13, קבע השופט א' שוהם כי "המגמה המסתמנת בפסיקה היא החמרה בענישה, מתוך מתן משקל בכורה לשיקולי הגמול וההרתעה, כאשר לנסיבותיו של העבריין יינתן משקל מופחת יחסית", זאת נוכח חומרת המעשים.

איני מוצאת מקום לאמץ את עתירת המאשימה למקם את הנאשם במחציתו העליונה של המתחם, השמורה למי שאינם לוקחים אחריות, אינם מביעים חרטה כלשהיא והם בעלי עבר פלילי מכביד.

17. נוכח כל האמור לעיל, אני סבורה כי העונש ההולם במקרה דנן צריך להימצא בשליש (הראשון) של מתחם העונש שאותו קבעתי.

18. אשר לרכיבים הכספיים: סעיף 40 לחוק העונשין מורה כי בעת הטלת קנס, יש להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם. מצד אחד, העבירה בוצעה לשם בצע כסף. מצד שני, על בית המשפט להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם. בתסקיר שירות המבחן צוין כי מצבה הכלכלי של משפחתו של הנאשם קשה, מה שהוביל לנשירתו מהלימודים וכניסתו בגיל צעיר למעגל העבודה. עם זאת, הוא אינו נשוי ואין לו משפחה או ילדים שתלויים בו.

בעת קביעת הקנס יש להתחשב בכך שבכוונתי להטיל על הנאשם לשלם פיצוי כספי ממשי למתלוננים, בהתחשב בנזקים הנפשיים שנגרמו להם, כמו גם הנזקים הכספיים, הכוללים גניבת חפצים אישיים בסכום שעולה על ששת אלפים ₪ וגניבת הרכב. לאחר ששמעתי את המתלוננים, שוכנעתי של-ש.ש נגרם נזק ממשי ומשמעותי. בימים כה חשובים בחייו חווה טראומה, שלא איפשרה לו להנות מאותה תקופה שלא תשוב, וגם אבדן המצלמה עם כל הצילומים מאותם ימים היא נזק משמעותי, הכל לצד הנזקים הכספיים. ל-א.ג, גיסו של החתן, נגרם נזק, שראוי אף הוא להתחשבות ממשית.

התרשמותי שלמתלון י.ר. נגרם נזק קל ובעדותו היה משום נסיון העצמה מסוים. הפיצוי עבורו יהיה סמלי.

בעת שקילת הקנס שיוטל יש להתחשב גם בנושא החילוט, וככל שבית המשפט מחליט לחלט נכס של הנאשם, יש לדבר השפעה על הרכבים הכספיים שיוטלו במסגרת העונש. זאת אני למדה מהאמור **בעניין אלחווה**, שם נקבע בפסקה 24: "ככלל, מוטב לו לנושא החילוט להיות נדון בד בבד עם הטיעונים לעונש, כדי לקבל ביטוי הולם ומאוזן בגזר הדין".

19. אשר לניכוי ימי מעצרו של הנאשם בפיקוח אלקטרוני: הסנגור טען שקיימת פסיקה עדכנית, שבה שונתה ההלכה שנקבעה בע"פ 7768/15 שלפיה יש להתחשב בתקופת מעצר בפיקוח אלקטרוני, אך אין מקום לקביעת מפתח ניכוי אפרירי מדויק (פסקה 43 לפסק הדין). לטענתו, ניתנו לאחרונה פסקי דין שקבעו כי יש לנכות מחצית מהמעצר בפיקוח אלקטרוני, והפנה לפסיקה המופיעה בטיעוני ההגנה לעיל. עיינתי בפסקי הדין שאליהם הפנתה ההגנה. אכן, יש פסקי דין מחוזיים שבהם נהג בית המשפט בדרך של ניכוי מחצית מתקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני, אך לאלה, כידוע, אין ערך מחייב. לא מצאתי פסקי דין של בית המשפט העליון שבהם נהגו כך, ובעניין **מחאמיד**, שאליו הפנה הסנגור, בית המשפט העליון התערב בעונש, ולא התייחס מפורשות לכך שבית המשפט המחוזי ניכה מחצית מימי המעצר בפיקוח אלקטרוני, ועל כן לא ניתן ללמוד ממנו ששונתה ההלכה. משכך, ההלכה בע"פ 7768/15 היא המחייבת, ואתחשב בתקופה שבה שהה הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני, אך לא בדרך של ניכוי "מתמטי".

20. המאשימה ביקשה לחלט את רכבו של הנאשם, מכח סעיפים 34 ו-39 לפקודת מעצר וחיפוש, מאחר שהרכב סייע לו לבצע את העבירה שבה הורשע. מדובר ברכב המאזדה שעומו הגיעו הנאשמים למקום ביצוע העבירה, שאיתו נסעו מהמקום כשהנאשם נוהג בטויוטה של המתלוננים והאחרים - במאזדה, ושאיתו נסעו הנאשם וסרסור לקלקיליה, כדי למכור את הטויוטה, כשהנאשם נוהג בטויוטה וסרסור במאזדה של הנאשם. הנאשם התנגד, כאמור, לבקשת החילוט, בטענה שהרכב לא היווה רכיב מהותי בביצוע העבירה, ולחילופין ביקש להתחשב בחילוט בגדר הענישה הכלכלית שתוטל על הנאשם.

לטעמי, קיימת זיקה מהותית ועוצמתית בין השימוש ברכב המאזדה לבין ביצוע העבירה, כפי שתואר לעיל. זה הרכב ששימש את הנאשם וחבריו להגעה למקום השוד, לחזרה ממנו, ולהגעה למקום מכירת הטויוטה (כדי שלאחר מכירתה יהיה לנאשם ולסרסור אמצעי תחבורה לחזור מקלקיליה). ההגנה הפנתה **לעניין אלחווה**, שם שימש הרכב להעברת כלי נשק שבשלו הורשע הנאשם בהובלת נשק, ובית המשפט העליון מצא שקיימת זיקה המצדיקה את החילוט, שכן "המכונת שימשה רכיב מהותי בביצוע העבירה אשר בלעדיו לא הייתה יכולה העבירה להתבצע" (פסקה 23). מצאתי שהדבר דומה לענייננו, וגם כאן קיימת הזיקה הנדרשת. לא שמעתי כל נימוק מדוע לא להורות על חילוט, ולפיכך אורה על חילוט הרכב.

סיכום

21. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בן 36 חודשים**, בניכוי ימי מעצרו (מיום 7.11.16 ועד יום 29.1.17);

ב. **מאסר בן 8 חודשים**, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר;

מאסר בן 4 חודשים, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון או מעשי פזיזות ורשלנות, בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר;

ג. **קנס בסך 2,000**, או 20 ימי מאסר תחתיו. הקנס ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.3.19 ובכל 1 בחודש בחודשים שאחריו. אי עמידה בשני תשלומים רצופים תוביל להעמדת כל יתרת הסכום לפרעון מיידי.

ד. **פיצוי** לכל אחד מהמתלוננים, כדלקמן:

ל-ש.ש פיצוי בסך 25,000 ₪, שישולם ב-20 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.3.18 ועד התשלום המלא בפועל. אי עמידה בשני תשלומים או יותר תגרור העמדת כל יתרת הפיצוי לפרעון מיידי;

ל-א.ג פיצוי בסך 4,000 ₪, שישולם ב-8 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.9.18 ועד התשלום המלא בפועל. אי עמידה בשני תשלומים או יותר תגרור העמדת כל יתרת הפיצוי לפרעון מיידי;

ל-י.ר פיצוי בסך 500 ₪, שישולם ב-2 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.1.19 ועד התשלום המלא בפועל. אי עמידה בשני תשלומים או יותר תגרור העמדת כל יתרת הפיצוי לפרעון מיידי;

22. ניתן צו להשיב את המוצגים (בגדים, טלפונים ניידים וחפצים אישיים) לבעליהם, לכשיהפוך פסק הדין לחלוט. אשר לשאר התפוסים - ינהגו בהם כפי שיורה קצין ממונה, לפי שיקול דעתו.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ב שבט תשע"ח, 07 פברואר 2018, בנוכחות הצדדים.